

ВЪЛШЕБНАТА ШЕЙНА.

Разказъ, иллюстриранъ отъ Д. Константинова.

Защо бѣ дошълъ Здравко на пързалката, самъ не знаеше. Той нѣмаше нито шейна, нито кѣнки, а пѣкъ малкитѣ дрипави вестникопродавчета никой не взема да ги повози. Преди два месеца умрѣ и майка му, и той остана съвсемъ самичъкъ въ свѣта. Цѣлъ день скиташе изъ улицитѣ и продаваше вестници. Утре е празникъ, голѣмъ празникъ — Коледа. Изъ улицитѣ вървѣха тълпи весели хора съ покупки въ ржце. Добре облѣчени деца бързаха нанѣкждѣ. Безъ да усѣти, повлеченъ отъ навалищата, Здравко се озова на пързалката. Следъ него куцукаше трикракия проскубанъ Барончо, а въ пазвата му мърдаше едно прибрано по пжтя, полуумрѣло отъ студъ гардже.

Тѣ спрѣха въ подножието на дългата стрѣмнина, почернѣла отъ весела тълпа. Боже, каква лѣскава, чиста пързалка! Какви чудесни шейни! Ф-р-р-р — фучатъ отгоре тѣ. Долу извиватъ бързо. Нѣкои се прекатурватъ посрѣдъ общъ смѣхъ. После всички пакъ се връщатъ, теглени нагоре. Боядисани, лакирани, съ кърмила, като на автомобили. Нѣкои иматъ звънчета, други сж съ тржби, а една дори съ запалено фенерче.

Съ премръзнало носле, съ ржце въ джебоветѣ, Здравко потупва краката си о скрипящия снѣгъ, и се прехласва. До него седи Барончо. Той трепери отъ студъ и страхъ, и гледа въ очитѣ своя господарь. — „Какво, Барончо, искашъ да се повозишъ ли? — погали го Здравко по главата. — Или те е страхъ? Ехъ, батинка, съвсемъ не е страшно то. Тѣкмо е за тебе. Вмѣсто да куцукашъ — изведнажъ — ф-р-р-р — отъ единия край до другия!...“

„Варда-а-а! — профуча въ тоя мигъ голѣма тежка шейна съ петъ-шестъ момчета и момичета. Тя едва не катурна малкия вестникопродавачъ. Но затова пѣкъ сама се обърна, и всички се натъркаляха въ страничния снѣгъ. Здравко се усѣти виновенъ и се приближи да дигне шейната. А освенъ това нему тѣй му се искаше поне да пипне тая хубава, блестяща шейна!

— Хей, дрипльо, какво се пѣхашъ тамъ! Я се махай! Не стига че зарадъ тебе се обърнахме, ами и